

ON-LINE > www.alnari.rs
MAIL TO > office@alnari.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Ring of Water

Copyright © by Chris Bradford, 2011
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2012

ISBN 978-86-7710-915-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MLADI
SAMURAJ
KRUG VODEJ

KRIS BREFDORD

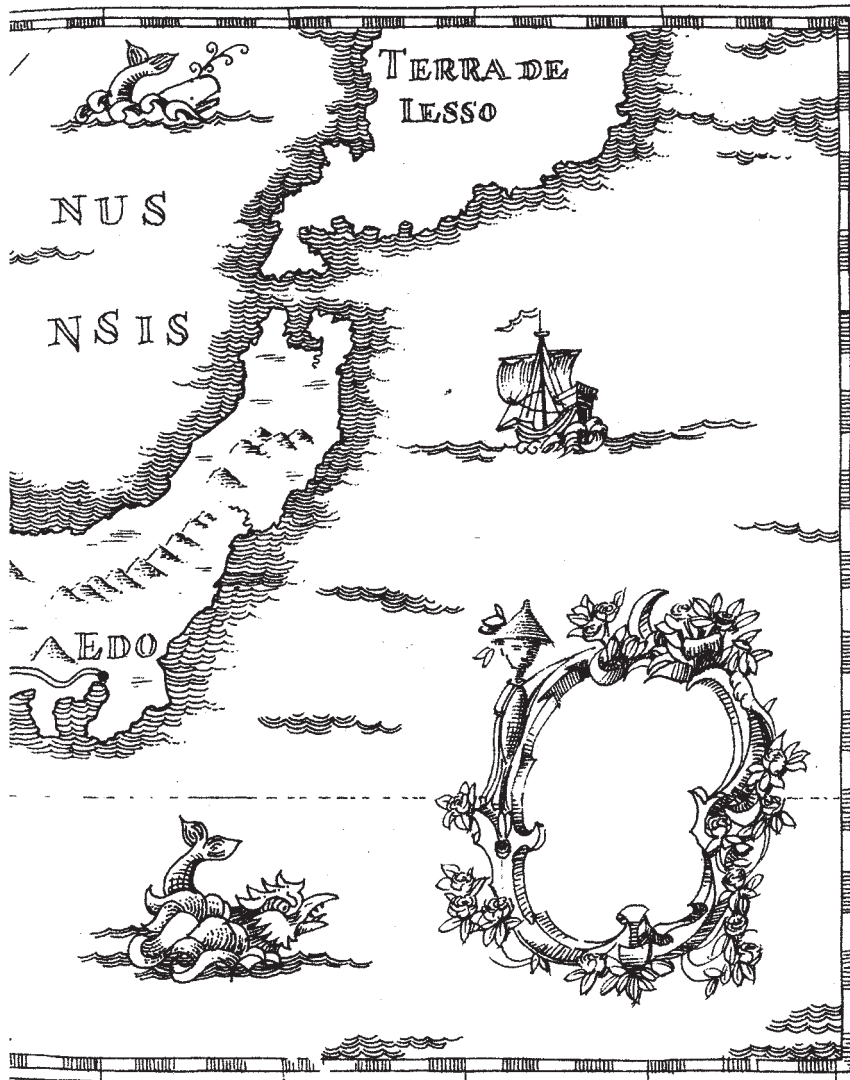
Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za baku i deku,
koji uvek bdiju nada mnom*

PISMO

JAPAN 1614. GODINE

Najdraža Džes,

Nadam se da će ovo pismo stići do tebe. Sve ove godine sam proveo izgubljen na moru. Biće ti drago da saznaš da sam živ i zdrav.

Otac i ja smo stigli do Japana avgusta 1611. godine. Žao mi je što moram da ti kažem da je ubijen u napadu na naš brod Aleksandriju. Ja sam jedini preživeli član posade.

Poslednje tri godine sam uživao zaštitu japanskog ratnika Masamotoa Takešija. Učio sam u njegovoj školi za samuraje u Kjotu. Bio je veoma pažljiv prema meni, ali mi život i pored toga nije bio lak.

Plaćeni ubica, nindža Zmajevu Oko, unajmljen je da ukrade očev priručnik (siguran sam da se sećaš koliko je otac cenio navigacioni priručnik). Nindža je izvršio povereni mu zadatak. Ali sam ja uspeo da povratim dragocenu knjigu, uz pomoć prijatelja samuraja.

Isti nindža je ubio našeg oca. Znaj da je plaćeni ubica mrtav, iako te to neće utešiti. Pravda je zadovoljena, mada nam nindžina pogibija neće vratiti oca. Strašno mi nedostaje otac. Teško mi je bez njegovog vođstva i zaštite.

Japan je razdiran građanskim ratom. Stranci poput mene više nisu dobrodošli. U bekstvu sam od predstavnika vlasti. Idem ka jugu, preko neobične i egzotične zemlje. Cilj mi je luka Nagasaki. Nadam se da ću tamo naći brod koji plovi za Englesku.

Putujem drumom za Tokaido, prepunim opasnosti. Goni me veliki broj neprijatelja. Ipak, ne brini za mene. Masamoto me je obučio za samurajskog ratnika. Borbom ću prokrciti put do tebe.

Nadam se da će mi se jednog dana ukazati prilika da ti lično ispričam čitavu priču...

Nek te Bog čuva, sestrice, do tog sretnog dana.

P. S. Pismo sam ti napisao krajem proleća. Odonda su me kidnapovale nindže. Otkrio sam da nisu neprijatelji, kakvim sam ih smatrao. Uistinu su mi spasli život. Predstavili su mi učenje o pet krugova: pet velikih elemenata vaseljene – zemlji, vodi, vatri, vetru i nebu. Usvojio sam nindžicu veštine, koje daleko prevazilaze sve što sam naučio kao samuraj. Još oklevam da u punoj meri prigrlim put nindži, zbog načina na koji je poginuo naš otac...

Tvoj brat, Džek

AMAJLIJA

JAPAN, JESEN 1614. GODINE

Džek se, u jednom strašnom trenutku, ničeg nije sećao.

Nije znao gde je, šta mu se dogodilo, niti pak šta bi trebalo da radi. Nije znao ni *ko* je. Očajnički se, kao davljenik, dohvatio jedinog raspoloživog sećanja.

Zovem se Džek Flečer... iz Londona sam, u Engleskoj... Imam petnaest godina... i sestricu, Džes.... ja sam penjač po jedrilju na trgovačkom brodu, Aleksandriji... Nisam! Ja sam samuraj. Obučavao sam se u ratničkoj školi u Kjotu... Niten Iči Rju... ALLI, ja sam i nindža... To ne može biti – nindža Zmajevu Oko mi je ubio oca!

Glava ga je bolela. Osetio je da ponovo gubi svest. Pokušao je da se odupre tonjenju u duhovni bezdan, ali nije imao snage za to. Iskidane misli su se rasipale, dok mu se svest gasila.

Probudilo ga je uporno kapanje vode. Postao je svestan kiše, kroz gustu magluštinu koja mu je obavila um. Kišne kapi su dobovale po vlažnom tlu, gušeći sve druge zvuke. Naterao je sebe da otvori oči i otkrio da leži na slamnatoj prostirci. Voda mu je kapala, kroz trščani krov, pravo na lice.

Razgnevio se. Hteo je da se skloni od dosadnih kapi, ali ga je telo strašno bolelo. Okrenuo je glavu na stranu i zajecao od bola. Našao se licem u lice s kravom. Uzvrćala mu je pogled i spokojno žvakala seno. U njenim očima se ogledalo nezadovoljstvo što deli prostor s uljezom. Izgleda da u malenoj štali nije bilo nikog, izuzev njega i krave.

S mukom se podigao na lakat. Odaja mu se ljuljala pred očima. Preplavio ga je talas mučnine. Povratio je po slamom prekrivenom podu. Zelena sluz mu je curila iz usta. Krava se odmakla od njega, kao da je zgrožena nedostojanstvenim ponašanjem.

Neko je ostavio krčag s vodom pored slamarice. Seo je i sa zahvalnošću isprao usta. Pio je pohlepnim gutljajima. Voda mu je teško prolazila kroz bolno, otečeno grlo. Kiselina iz stomaka je po izlasku iz organizma ostavila trag za sobom. Bol se smanjio kad je počeo da pije manjim gutljajima.

Grozno se osećao. Donja usna mu je bila rasečena, a levo oko naduto. Tamne modrice su mu pokrivala ruke i noge. Rebra su ga bolela, ali po svemu sudeći, nijedno nije bilo slomljeno.

Šta mi se desilo?

Nosio je prljavi, dronjavi kimono, koji sigurno nije bio njegov. Putovao je u odeći *komusoa*, kaluđera praznine. Maskirao se po savetu nindži, da bi lakše hodio Japanom. Išao je ka luci Nagasaki, na jugu, u nadi da će pronaći brod za Englesku, da bi se vratio kući, svojoj sestrici Džes.

Uspaničio se. Gde su moje stvari?

Zabrinutim pogledom je pretraživao štalu. Nigde nije bilo mačeva niti ranca. U štali nije bilo ničeg izuzev krave, gomile slame i nekoliko zarđalih poljodelskih alatki.

Smiri se, rekao je sebi. Neko je bio dovoljno pažljiv da ti ostavi vode. Kod njega su možda i tvoje stvari.

Drhtavom rukom je podigao krčag i popio još jedan gutljaj. Nadao se da će mu voda pomoći da razbistri misli. Ma koliko da se trudio, nije mogao da se seti događaja iz poslednjih nekoliko dana. Znao je da je napustio selo nindži, u planinama. Bio je

siguran da je bez teškoća stigao do granica provincije Iga. Posle toga se ničeg nije sećao.

Pogledao je kroz otvorena vrata i zaključio da kiša jenjava. Pretpostavio je da je jutro. Nebo je, zbog olujnih oblaka, bilo tako mračno da je moglo biti i večer. Mogao je da bira – da li da čeka da se pojavi osoba koja mu je donela vode ili da krene u potragu za njom.

Sedeo je, prikupljajući snagu. Iznenada je postao svestan nečeg u levoj ruci. Raširio je prste i ugledao svilenu vrećicu, s venčićem i tri *kandži*-znaka izvezena zlatnim koncem: 果大等. Unutar vrećice je, po svemu sudeći, bio pravougaoni komad drveta. Prepoznao je predmet, ali nije mogao da se seti njegovog imena...

Omamori. Tako je! Budistička amajlija.

Darovao mu ga je sensej Jamada, njegov učitelj zen filozofije u *Niten Iči Rjuu*, pre no što je pošao na put. Trebalo je da mu donese sreću.

Ali, ovo nije bio njegov *omamori*. Njegova amajlija je bila u vrećici od crvene svile.

Ako nije njegov, čiji je?

HAPŠENJE

Džek se isteturio iz štale. Povodio se od iscrpljenosti. Pao je u blato, kad su ga noge izdale. Hladna kišnica mu je umivala lice, sve dok nije prikupio snage za novi pokušaj.

Štala se oslanjala na jednostavnu drvenu, jednospratnu zgradu s krovom od trske i zidovima od bambusa. Imala je vrata na zadnjem delu. Krenuće prema njima. Osovio se na noge i zateturao ka kući. Teškom mukom je stigao do *šodži* vrata. S olakšanjem se uhvatio za njihov okvir.

Zašto sam ovoliko slab? Motalo mu se po glavi, dok se borio da povрати dah.

Otvorio je klizna vrata i ušao u malenu kuhinju. Lonac riblje čorbe s rezancima je vrio na vatri. Ugledao je druga vrata sa zavesom od belog pamuka, presečenom po sredini. Bacio je pogled kroz pukotinu na zavesi, u unutrašnjost skromne čaj džinice. Pirinčane prostirke su pokrivale drveni pod. Najbliži komad nameštaja je bio šank pun posuda zelenog čaja i pirinčanog vina. U drumskom svratištu je bilo i nekoliko niskih, drvenih stolova. Jedan zid je bio otvoren. Velika zavesa ga je delila od spoljašnjeg sveta. Otežalo, mokro platno se njihalo na vetru.

U suprotnom uglu je spazio postarijeg čoveka s keceljom, verovatno vlasnika. Niski, krivonogi čovek, proređene kose, korio je pripitog gosta zapuštenog izgleda. Nosio je prosti crni kimono, s *monom* bele kamelije. Imao je neurednu bradu, raščupanu crnu kosu i zakrvavljene, podnadule oči. Na podu pored njega je bio slamnati šešir široka oboda i dva mača, iskrzana od upotrebe – *katana* i kraći *vakizaši*. Upareno oružje, *dajšo*, predstavljalo je simbol samurajskog statusa.

„Plati i idi!“, odlučno će vlasnik. Zazirao je od ratnika, ako je suditi po govoru tela. S pravom je strahovao. Samuraji su bili vladajući društveni sloj u Japanu. Starac je, kao vlasnik čajdzinice, mogao lako ostati bez glave ne ukaže li propisano poštovanje jednom od njih.

Bradonja nije obraćao pažnju na njega. Lagano je otpio gutljaj iz šoljice.

„Pozvaću starešinu *došina*“, zapretio je vlasnik.

Samuraj je promrmljao nešto nerazumljivo i bacio novčić na sto.

„Bojim se... da to nije dovoljno“, nastavio je vlasnik, drhtavim glasom. „Od sinoć si popio *tri* krčaga sakea.“

Samuraj je gundajući zabunario po rukavima kimona. Izvadio je još dva novčića, koja mu ispadoše iz ruke i zakotrljaše se po podu. Vlasnik ih je vešto pokupio. Obratio se pijanom gostu: „Idi, iz ovih stopa.“

Samuraj ga je mrko gledao. „Platio sam... piće“, promućao je, pritiskajući krčag sakea na grudi. „Nameravam da ga popijem... do poslednje kapi.“

Vlasnik nije bio zadovoljan ratnikovim odgovorom, ali ga je samurajev olujni pogled ubedio da odustane od navaljivanja. Povukao se s plitkim naklonom. Pohitao je da usluži sredovečnog brkajliju, jedinu mušteriju u svratištu, pored samuraja.

Džek se pitao kako da privuče pažnju vlasnika, kad je začuo uzdah zaprepašćenja. Za šankom se pojavila devojčica, ne mnogo starija od četrnaest godina. Iznenadeno ga je posmatrala. Imala je usko lice i crnu kosu vezanu u punđu. Nosila je poslužavnik sa

šoljicama za čaj. Zveckale su u njenim drhtavim rukama. Pokušao je da je odobrovolji osmehom, ali ga je lice zabolelo. To ga je podsetilo koliko loše izgleda.

Devojčica se brzo pribrala i spustila poslužavnik. Dala mu je znak da uđe i sedne za najbliži sto. Oklevao je. Nije želeo da otkrije samuraju svoje prisustvo. Bila je uporna. Posadila ga je za sto i nestala u kuhinji. Nije morao da brine zbog samuraja. Bio je toliko pijan da nije ni podigao glavu. Drugi gost ga je iznenađeno pogledao, ne toliko zbog jadnog izgleda, koliko zbog plave kose i plavih očiju. Reagovao je s tipičnom japanskom suzdržanošću. Kratko mu se naklonio i nastavio razgovor s vlasnikom.

Devojčica se vratila s činijom vrele čorbe. Džek je, uprkos mučnini, bio veoma gladan. Hrana mu je bila neophodna da bi povratio snagu.

„*Arigato gozaimasu*“, rekao je i naklonio se devojčici.

Zinula je od čuda. „Govoriš japanski?“

Klimnuo je. Naučio je japanski zahvaljujući najboljoj prijateljici, Akiko. Prva saznanja o japanskom jeziku dobio je od portugalskog sveštenika, oca Lucijusa. On je umro nedugo po njegovom dolasku u ovu egzotičnu zemlju. Akiko je, posle toga, preuzela brigu o njegovom obrazovanju. Proveo je mnogo vremena s njom ispod *sakura* drveta u vrtu njene majke u Tobi, učeći japanski jezik i kulturu. Možda nije pamtio događaje iz poslednjih nekoliko dana, ali neke stvari nikad neće zaboraviti. Akiko je jedna od njih.

Progovorio je, gledajući činiju punu vrele čorbe na stolu: „Žao mi je, ali nemam novca.“

„To nije važno“, reče devojčica. Spustila je drvenu kašiku na sto.

„Hvala ti“, odvratio je. Voda mu je pošla na usta od privlačnog mirisa čorbe.

Zaustavio ju je kad se okrenula da ode.

„Molim te...“, toliko pitanja mu se vrzmalo po glavi, „da li si mi ti ostavila krčag vode pored slamarice?“

Klimnula je glavom, sa stidljivim osmehom.

„Veoma si ljubazna. Možeš li mi reći gde sam?“

„Ovo je Kamo“, odvrtila je. Nastavila je, suočena s njegovim zbunjenim izrazom lica. „To je selo na obali reke Kizu, blizu istoimenog grada.“

„Da li sam još na planinama Iga?“

„Nisi. One su na dva dana odavde. Ovo je provincija Jamaširo.“

Napredovao je bar malo na putu do kuće. „Da li si me *ti* ovakvog pronašla?“ Pokazao je na povrede.

„Nisam, pronašao te je moj otac.“ Bacila je pogled na vlasnika čajdzinice koji je stajao za šankom, posmatrajući Džeka. Brkati gost je otišao.

„Našao te je juče ujutru, polumrtvog, na rečnoj obali.“

Zabrinuto je posmatrala njegovo naduto oko i rasečenu usnu.

„Dobro sam“, rekao je. Pokušao je da zvuči hrabro. „Znaš li da li je pronašao nešto od mojih stvari?“

Žalosno je odmahнула glavom. „Našao je samo tebe.“

„Junko!“, oštro će vlasnik čajdzinice. „Supa je provrela.“

S osmehom se naklonila ocu. „Budi srećan što si živ“, rekla je, pre no što je požurila u kuhinju.

Živ sam... ali koliko dugo ću biti?

Ostao je bez igde ičega. Nije imao novca za hranu. Nije imao odeću, niti masku koja bi ga štitila od pogleda brojnih progonilaca. Nije imao prijatelje koji bi mu pomogli, ni mačeve da bi se zaštitio. Nije mogao dugo da se oslanja na milostinju devojke i njenog oca. Za nekoliko dana će biti prepušten sam sebi.

Halapljivo je gutao čorbu. Mrštio se kad god bi ga rasečena usna zbolela. Hranljivo, vruće jelo mu je vraćalo snagu. Osećao se nešto bolje i znatno snažnije kad je ispraznio činiju.

Možda ću se setiti svega kad se još malo odmorim, pomislio je.

Najviše ga je brinuo gubitak očevog zaveštanja, dragocenog navigacionog priručnika. Knjiga s uputstvima za prekomorska putovanja bila je jedini pouzdani priručnik za bezbednu plovidbu svetskim morima. Bila je neprocenjiva. Na svetu je postojalo tek nekoliko sličnih. Njihov značaj je daleko prevazilazio puku navigaciju morskim putevima. Zemlja snabdevena takvim priručnikom je mogla da vlada morima i kontroliše međunarodne

trgovačke puteve. Njegov otac, pilot *Aleksandrije*, upozorio ga je da *ni po koju cenu* ne dozvoli da priručnik padne u pogrešne ruke. Već tri godine je štutio dragocenu knjigu. Jednom mu je ukradena. Platilo je strahovitu cenu da bi je povratio. Njegov prijatelj Jamato je žrtvovao život da bi je oduzeo zlom nindži Zmajevom Oku. Šta god da se ovog puta dogodilo, navigacioni priručnik je sigurno bio u pogrešnim rukama. Najvažnije pitanje je: *U čijim rukama?*

Amajlija je bila jedini trag. Posmatrao je vrećicu od zelene svile. Natpis na njoj mu ništa nije govorio. Akiko ga je učila *kandžiju*. Bio je previše rastrojen da bi prepoznao i protumačio makar ijedan od tri simbola.

Junko mu je donela još jednu činiju supe. Proždrao ju je s nazgled neutaživim apetitom. Odlučio je da je pita za *omamori*, kad je ispraznio činiju do dna. Verovatno je pripadao njoj ili njenom ocu. Podarili su mu ga da bi se brže oporavio. Ako nije, možda će znati čiji je. Taj podatak bi ga mogao odvesti do njegovih stvari i priručnika.

Zavesa koja je delila čajdzinicu od druma pomerila se u stranu, baš kad je hteo da dozove Junko. Pojavila su se četvorica naoružanih ljudi, u pratnji brkatog gosta. Nosili su uniforme, crne *hatori* jakne, uske pantalone i tamnoplave *tabi* čarape. Na glavama su imali *hačimakije*, poveze ojačane metalnim trakama. Nosili su mačeve za pojasom i *džute*, gvozdene palice s kratkom šiljatom kukom.

Činilo se da vlasniku ne smeta zlokobno prisustvo naoružanih ljudi. „Mislio sam da neće doći zbog njega. Ne po ovom vremenu“, obratio se kćerki. Zatim je pokazao na pijanog samuraja. „Eno ga.“

„Nismo došli zbog njega“, zafrktao je starešina *došina*. S visine je gledao na pijanog samuraja koji se opružio po stolu. Klimnuo je u Džekovom pravcu i obznanio: „Došli smo da bismo uhapsili *gajdzina*.“

RONIN

Četvorica *došina*, naoružana smrtonosnim *džutama*, okružila su Džeka pre no što je stigao da reaguje.

„Pođi s nama, *gajdžine*“, naredio mu je starešina.

„Momak nije pravio probleme“, negodovala je Junko.

Otac ju je učutkivao. „Ćuti. On nas se ne tiče.“

„Ali, ti si ga pronašao.“

Vlasnik čajdžinice tužno klimnu. „Možda bi bilo bolje da nisam.“

Vođa *došina* mu je dao znak da ustane. „Uhapšen si, u ime šoguna.“

„Pod kakvom optužbom?“, pitao je Džek. Trudio se da dobije u vremenu. Proradili su samurajski instinkti. Tražio je izlaz. Postojala su samo jedna vrata. Ispred njih je stajao *došin*, a on nije bio u stanju da se borbom domogne slobode.

„Svi stranci i hrišćani su prognani iz naše zemlje, po naređenju šoguna Kamakure. Oni koji su ostali, moraju biti kažnjeni.“

„Pokušavam da odem.“

„To je možda tačno. Imamo razloga da verujemo da si ti Džek Flečer, *gajdžin* samuraj, optužen za izdaju najvećeg reda.“

„Šta je učinio?“, pitala je Junko i sablaznuto pokrila usta.

„*Gajdžin* se borio protiv šoguna, u bici za zamak Osaka“, objasnio je starešina *došina*, dok su njegovi ljudi sproveli uhapšenika iz čajdzinice. „Raspisana je nagrada za njegovu glavu.“

Gurnuli su ga kroz zastor. Pao je s uzdignutog poda na blatnjavi, kišom natopljeni drum. Četvorica *došina* su ga zadovoljno posmatrala, ispruženog u kaljuzi, dok su navlačili drvene *geta* sandale.

Procenio je da će mu ovo biti najbolja prilika za bekstvo. Ustao je i potrčao. Nije napravio ni tri koraka, kad je dobio udarac u leđa. Pao je na kolena, pod gvozdеном palicom. Bol mu je sevinuo pred očima. Neko ga je udario u rame.

„Kud si ti krenuo?“, zarežao je *došin* rošava, obla lica. Ponovo je podigao *džute*, voljan da mu nanese još više bola.

Džek je ovog puta bio spreman. Dočekao je palicu rukama. Okrenuo se i prebacio napadača preko glave. *Došin* je tresnuo na blatnjavi drum. Koprcao se kao jegulja. Prsti su mu se našli između drške i kuke *džute*. Slomili su se. Džek se okrenuo ka starešini patrole koji je jurnuo na njega s namerom da ga uhvati.

Bio je preslab da bi se odupro četvorici protivnika. „Ovaj *gajdžin* zaslužuje lekciju“, reče starešina *došina*, pre no što mu je zadržao oštar udarac u stomak.

Izgubio je vazduh i pao u blato. Obasuli su ga kišom udaraca. Trudio se da zaštiti glavu, ali su udarci padali sa svih strana. Gvozdene šipke su tupo dobovale po njegovim rukama, leđima i nogama.

„*Došine!*“, neko je zarežao.

Udarci su prestali. Džek je podigao glavu i ugledao pijanog samuraja iz čajdzinice. Nesigurno je koračao. Ljuljao se prema njima s krčagom sakea u levoj ruci. Nosio je slamnati šešir i dva mača na bokovima.

„Ovo te se nimalo ne tiče, *ronine!*“, reče starešina.

Ronin je mahao prstom prema vođi patrole. „Vidim da ste vas četvorica...“, pokušao je da upravi mutni pogled na Džeka, „navalila na dvojicu. To nije pošteno!“

„Pijan si, *ronine!*“

Samuraj je nastavio da im prilazi, ne mareći za starešinine reči.

